

forhandlinger, som jeg haaber maa komme til Stede her i denne Sal til næste Aar efter de nye Valg (Afbrydelse), som jeg haaber, og som jeg ogsaa tror vilde komme til Stede som en rimelig og fornuftig Konsekvens af den Politik, som blev paabegyndt i Fjor — det er muligt, at det ligeoversfor disse Forhandlinger ikke vilde være rigtigt at søge at fremtvinge, om jeg tør bruge dette Udtryk, denne Bevilling i Aar, men det maa staa klart for alle, at det vil være Krigsbestyrelsens ubetingede Pligt at faa et saadant Forslag gennemført, naar det, som jeg antager for givet efter Forslagets Betskaffenhed og efter de Anmærkninger, som ledsage Forslaget, maa siges at være nødvendigt, for at den Befæstning, som nu er dannet, fuldtud kan udnyttes. Det er af den Art Konsekvenser, at man kan sige: Har man sagt A, faar man virkelig sige B med. Hvad angaar Forslag, der ere fremme paa Finansloven, som angaar Kultusministeriet, og som det vil forstaaes, at jeg har særlig Interesse for, da maa jeg meget takke den højterede Kultusminister, fordi han har stillet Forslag om Bygning af et Provinsarkivovre i Odense, kan det blive bevilget, saa er jo Provinsarkivbogen dermed bragt til en lykkelig Afslutning, ligeledes fordi han har bragt et Forslag frem om paa samme Plads eller ved Siden af at bygge en ny Skole i Odense, hvortil der længe er trængt, og hvortil det jo er lykkelig at erhverve den nødvendige Grund af Slotshaven. Endvidere er der optaget en Førstebevilling paa 25,000 Kr. af en hel Bevilling paa 100,000 Kr. til Indkøb af Skulpturafføbninger til det ny Kunstmuseum. Denne Sag var allerede bragt til sin Ende inden for Ministeriets Grænser i dette Foraar inden forrige Samlings Slutning, men det blev foresent til, at det kunde forelægges den Gang. Det vil være af stor Betydning for vor Kunstudvikling, vore Billedhuggere og alle andre, der studere Kunst her i Landet, at en saadan Skulptursamling kan komme til Stede. Den vil sammen med den mindre danske Skulptursamling, som Staten er i Besiddelse af, sammen med den Afstøbningskamsamling, som findes paa Kunstakademiet, og sammen med det store nykarlsbergske Glyptotek give, hvad vi kunne forlange efter vore smaa Forhold af Skulptur og Afstøbninger af Skulptur her til Lands. Det maa endnu være mig tilladt at omtale en Sag, som vedkommer Kultusministeriet, som ganske vist aldeles ikke vedkommer Finansloven, det maa indrømmes, men da den er bleven omtalt saavel af det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) som af

den meget ærede Kultusminister, saa maa det ogsaa være mig tilladt at sige et Par Ord derom. Jeg vil nemlig tillade mig at støtte en Hensigt, som kom fra det af mig omtalte ærede Medlem til den ærede Kultusminister om at gaa saa varsomt som muligt frem ved Forandringer i det Rettskrivningscirkulære, som af mig er udstedt i Aaret 1889. Jeg har efter den Kommissions Sammensætning, som nu er bleven nedsat, ret godt Haab om, at vi saa Lov til at blive ved den Rettskrivning, som nu er indført i Skolerne, thi Kommissionen bestaar for største Delen af Skolemand, og det vilde ærlig talt undre mig, om mange af dem, særlig en Majoritet af dem, vilde gaa til at foreslaa Forandringer af nogen væsentlig Betydning i, hvad der nu er indført. Det, som nu er indført, har virket i Løbet af et Aar, alle Lærere og Elever ere nu vant til den ny Metode i Rettskrivningen, som for øvrigt slet ikke er saa farlig forskellig fra den hidtil i Skolerne gældende. De vilde endnu have i alt Fald dette Aar til at sætte sig ind i den, sætte sig bedre ind i den, og hvis de saa i næstfølgende Skoleaar skulde faa en Befaling om, at nu skulle de skrive paa en hel anden Maade, saa vilde alt det Arbejde, som er gjort i Løbet af 2 Aar, være spildt, og Skolen skulde paa dette Omraade begynde forfra igen. Jeg vil tillade mig at tro, at saadant vilde være i højeste Grad uheldigt. Men det er ikke alene dette, endnu langt uheldigere vilde det jo være, at hvis Ministeriet beslutter sig til at indføre ny Forandringer i Rettskrivningen, det da ikke samtidig vilde indføre ny Ordboøger og ny Læseboøger, og det siger Kommissariatet, saa vidt jeg har forstaaet, at man ikke vil. Det vil være endnu værre, endnu mere pædagogisk fordærveligt end blot en Forandring. Vil man gaa saa vidt, at man vil sige: vi vilde have en ny Rettskrivning, eller vi vilde vende tilbage til den, der gjaldt før 1871, saa maa man gaa til at indføre ny Ordboøger og ny Læseboøger i Skolerne igen, og saa vil man komme til at paalægge een Gang til Kommuner, Forældre og Forlæggere en ganske overordentlig stor Udgift, og man kan ikke komme derfra blot ved at sige: ja, men vi gøre det først om nogle Aar. For det første er det højt mærkeligt, at man vil sige til Skolerne for Eksempel: i Løbet af 3 Aar skulle I skrive saaledes og efter disse 3 Aars Forløb helt anderledes, men dernæst vil man ad den Vej ikke komme fra i højeste Grad at genere Forældrene, særlig de mindre bemidlede, thi det er en bekendt Sag, selv om man mener, at der til den Tid vil komme ny Udgaver af Bøgerne, at Skole-